

Jylland, om de troe, at de jydske Producter ville gaae denne Vej. Vi have en ganske anden Handelsvej, og fra den komme vi ikke saa let bort. Da Rigsdagen forrige Gang var samlet, var Stemningen for en Længdebane, og som Folge deraf blev der ogsaa bevilget Regjeringen en Sum til de fornødne Undersøgelser i denne Retning. Resultatet af disse Undersøgelser foreligger. Det er muligt, at det vilde efter nærmere Overveelse blive nødvendigt at forlade den Linie af en Jernbane, som man forrige Aar tænkte sig som den fordeelagtigste; men det er ingen Grund til at opgive den hele Tanke om en Længdebane. Det er bekendt, at der er andre Linier, som have været omtalte. Jeg skal nævne en Linie fra den slesvigiske Grændse over Randbøl og Sallinge, som kommer i Nærheden af Standerborg og Silkeborg og gaaer til Viborg, nord paa til Aalborg og endelig til Frederikshavn. Denne Linie har Meget for sig; den er endnu ikke bleven undersøgt, og vi kunne altsaa ikke endnu gjøre nogen Calculer over Beskøffeligheden eller Hensigtsmæssigheden af et Anlæg i denne Egn. Den eneste Grund, som, saavidt jeg i dette Dieblik erindrer, er fremkommen fra Regjeringens Side mod en Længdebane, har været en finantsiel. Man har sagt: Det er uoverkommeligt; den Jernbane, vi have foreslaaet, kunne vi overkomme, men en Længdebane kunne vi ikke overkomme. Jeg skal nu villigen gaae ind paa denne Tanke og gjerne anerkjende det Rigtige deri, at Regjeringen ikke vil indlade sig paa Foretagender, som den ikke troer at have Gyde til at beskjede eller ikke troer for Dieblilket at kunne overse; men det forekommer mig heller ikke, at der kunde være det Allermindste til Hinder for, at Regjeringen benyttede de samme Midler, som her ere foreslaaede til en Jernbane, der efter min Mening ikke vil faae Interesse, at den benyttede de samme Midler til Begyndelsen af en Jernbane, som hele Provindsen længe efter og føler Trang til (Hør!). Naar man først besluttede sig til en Længdebane, kunde man ind-

dele den i forskjellige Affnit; det var ikke nødvendigt at foretage Bygningen paa eengang; det var ikke nødvendigt at give en Reutegaranti for hele Banen paa eengang; men man kunde anvende de Midler, som Staten kunde undvære og afsee dertil, til at begynde paa en saadan Jernbane; man kunde f. Ex. uden Banfællighed anlægge en Bane fra den slesvigiske Grændse indtil Viborg for de samme Midler, som man nu vil anvende til en Bane fra Aarhus til Benø-Bugten — jeg beeder om ikke at blive misforstaaet, thi jeg har ikke endnu regnet det ud, men jeg antager, at Forskjellen ikke vilde blive af stor Betydning — og medens man anlagde den Deel af Jernbanen, vilde der være gaaet flere Aar hen. Til den Tid vilde, som det er bleven bemærket, jeg troer af den ærede Indenrigsminister, Chausséarbejderne være tilendebragte, og man havde da flere Midler at disponere over, og havde man Midler, saa gik man videre fra Viborg til Aalborg og omsider til Stadstrand, og Længdebanelen var saa færdig. Jeg anseer det ikke for uoverkommeligt, og jeg troer, at det vilde være af den allerhøieste Bigtighed for Jylland at faae en Længdebane. Jeg troer, at den eneste Maade, hvorpaa man kraftigen kan virke for Jyllands Opkomst, er at anlægge en Bane, som gaaer langs igjennem Jylland. Jeg taler med Fuld ikke om Side- eller Forbindelsesbaner; thi de ere uvæsentlige, de ere rene Bliting, ligesom jeg ogsaa anseer den hele Bane fra Aarhus til Benø-Bugten eller til Holskebro for en Bisag for Jylland, men en Længdebane, det er Hovedsagen for Jylland, den vilde blive en Kilde til Velstand for den hele Provinds (Hør! Hør!). Det er naturligt, at efter de Uttringer, jeg her har tilladt mig at fremsøre, maa jeg være mod det Forslag, der foreligger, og jeg vil inderligt ønske, at det var muligt at bevæge Regjeringen til at forlade dette Forslag og staae os til næste Aar et Forslag til en Længdebane, som vi da kunde gaae nærmere ind paa.